

**De același autor (ultima ediție):** *Acuzatul 1988* (Editura Areopag, 2020), *Duhovnicul. Rugăciunea. Postul* (Editura Areopag, 2020), *Prietenul nostru, Sfântul Vasile de la Ostrog – Izbăvitorul de frică* (Editura Areopag, 2020), *Patericul mirenilor. Pilde pentru secolul XXI* (Editura Areopag, 2019), *Patericul pe înțelesul copiilor* (Editura Areopag, 2019), *Cartea nunții* (Editura Areopag, 2019), *Despre înfruntarea bolii* (Editura Areopag, 2018), *Despre înfruntarea necazurilor* (Editura Areopag, 2018), *Despre avort. Motive, traume, consecințe* (Editura Areopag, 2018), *Cum să ne creștem copiii* (Editura Areopag, 2017), *Jurnalul convertirii* (Editura Areopag, 2013), *Palatul poveștilor* (Editura Areopag, 2012), *Zorii apocalipsei* (Editura Egumenița, 2008), *Fețele apostaziei – Dărâmarea idolilor* (Editura Agnos, 2008), *Underground – Rebelii generației NU* (Editura Agnos, 2007), *Tinerii și sexualitatea – Repere pentru mileniul III* (Editura Egumenița, 2007), *Despre reîncarnare și invazia extraterestră* (Editura Egumenița, 2006), *Despre horoscop, cutremure și ghicirea viitorului* (Editura Lucman, 2006), *Tinerii și sexualitatea – Între iubire și păcat* (Editura Lucman, 2006), *Tinerii și sexualitatea – Întrebări și răspunsuri* (Editura Lucman, 2006), *Tinerii și sexualitatea – Păcate noi, păcate vechi* (Editura Egumenița, 2005), *Despre înaintemergătorii Antihristului* (Editura Cartea Ortodoxă, 2004), *Mângâiere pentru bolnavi* (Editura Egumenița, 2004).

© Pentru ediția de față, Editura Areopag  
ISBN 978-606-9678-02-2

Danion Vasile

## AVVA IOAN DE LA COLCIU

### Viața. Minunile. Acatistul

Editura Areopag  
București, 2020

## Cuprins

|                                                                                            |     |
|--------------------------------------------------------------------------------------------|-----|
| În loc de prefață .....                                                                    | 5   |
| Viața Părintelui Ioan Guțu<br>de la Colciu.....                                            | 19  |
| „Am căpătat îndrăzneală înaintea<br>lui Dumnezeu” .....                                    | 31  |
| Despre părintele Ioan Guțu,<br>iubitorul de nevoie .....                                   | 59  |
| „Ai grijă ce carte citești, că<br>acel duh se va întipări în tine” .....                   | 71  |
| Între viața de familie și<br>mănăstire .....                                               | 81  |
| În loc de postfață .....                                                                   | 103 |
| ACATISTUL<br>PREACUVIOSULUI PĂRINTE<br>IOAN DE LA COLCIU.....                              | 111 |
| Rugăciune către Preacuviosul<br>Ioan de la Colciu pentru<br>alegerea căii de mântuire..... | 139 |

și, fiind torturat pentru Hristos, vei striga cu bucurie numele Său Cel Atotsfânt, simțind din toată inima că viața ta este în ceruri, ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, cu totul deasupra morții<sup>5</sup>.

## Viața Părintelui Ioan Guțu de la Colciu

Părintele Ioan Guțu s-a născut în satul Popești din Soroca, în Basarabia, în anul 1906, într-o familie credincioasă. A primit la botez numele Gheorghe. Părinții lui, Andrei și Achilina, au avut șapte copii, dar cinci dintre ei au murit la vârste fragede. Au rămas în viață doar Gheorghe și o soră pe nume Olga. Despre copilăria lui nu se știu prea multe lucruri. Gheorghe a făcut cele patru clase la școala din satul natal. Prefera să pască oile în loc să se joace cu copiii de vârsta lui. Era iubitor de liniște și de singurătate. Iubea animalele și avea mare grijă mai ales de cele rănite.

Pentru că părinții săi erau iubitori de oaspeți, în casa lor se opreau monahi care mergeau sau se întorceau de la Sfântul Munte Athos. Când Gheorghe avea șaisprezece ani, monahii aghiorți au trecut iar pe la casa lor, și atunci părinții săi i-au propus să meargă împreună cu aceștia într-un pelerinaj la Sfântul Munte, dar el a refuzat.

<sup>5</sup> 21. Cf. Col. 3, 3.



După alți trei ani, părinții aghioriți au ajuns din nou în satul lui. Atunci, după ce a avut o discuție cu tatăl său despre viața monahală, tânărul a plecat pe ascuns spre Sfântul Munte, însoțindu-i pe călugări.

În perioada respectivă, în Sfântul Munte Athos se obținea greu permis de intrare, așa că tânărul Gheorghe a fost nevoit să meargă acolo ilegal. Un monah grec l-a ascuns, pur și simplu, sub rasa sa, pentru a putea intra pe corabie fără a fi văzut de autorități. Dumnezeu l-a păzit și a ajuns cu bine în Grădina Maicii Domnului.

S-a dus direct la Chilia Sfântului Proroc Ioan Botezătorul din Schitul Colciu, care aparține de Mănăstirea Vato-ped, și a ucenicit lângă Preacuviosul Părinte Ilie Hulpe, un duhovnic iscusit, la care se spovedea o mulțime mare de fii duhovnicești, români, greci, ruși, bulgari și sârbi.

La un an după sosirea lui Gheorghe la Schitul Colciu, tatăl său, Andrei, a aflat că fiul său este la Sfântul Munte și a mers după el, ca să îl convingă să se întoarcă în țară. A făcut drumul cu mari

eforturi, pentru că a trebuit să-și vândă boii și o țarină pentru a face rost de banii de călătorie.

Dar Gheorghe nu a s-a lăsat înduplecat de insistențele tatălui său. Așa că tatăl a cedat și, făcând o danie pentru schit, i-a spus fiului său: „Îngrijește-te să mori aici.”

După doi ani de ucenicie, tânărul Gheorghe a fost călugărit, primind numele Sfântului Ioan Botezătorul, ocrotitorul Chilieii în care viețuia. Făcea orice ascultare fără să se lenevească sau să se tulbure. Părintele Ilie Hulpe a trecut la Domnul în anul 1928. După el a urmat la stăreție părintele Eftimie, un părinte basarabean, practicant al rugăciunii lui Iisus și iubitor de nevoință. Acesta i-a dat ascultare părintelui Ioan să primească hirotonia întru preot. După hirotonie, părintele Ioan și-a înmulțit nevoințele. Părintele Eftimie era bolnav când a ajuns la conducerea chilieii, așa că nu după mulți ani a trecut și el la Domnul. Stareț a ajuns schimonahul Gherasim, dar și acesta a trecut la cele veșnice nu după multă vreme, iar ob-

ștea a rămas fără un povătuitor duhovnicesc.

Din anul 1951, părintele Ioan a rămas singur la Chilia Sfântului Ioan, pentru că nu a vrut să preia conducerea ei, iar ceilalți frați au plecat în alte părți, căutându-și un stareț. Atunci a început o perioadă foarte grea pentru părintele Ioan, care până în anul 1990 a trăit singur la Chilia Sfântului Botezător. Au mai încercat unii frați să trăiască alături de el, dar nu au reușit, pentru că părintele Ioan era un iubitor al sfintelor slujbe și al tipicului, și râvna sa nu era înțeleasă de cei care voiau să ducă o viață lesnicioasă.

În această perioadă el găsea sprijin doar la părintele Dionise Ignat, care trăia la Chilia Sfântului Mare Mucenic Gheorghe de la Schitul Colciu.

Părintele Ioan s-a bucurat mult când a putut merge într-un pelerinaj la Ierusalim de Sfintele Paști, în anul 1956. Ajungând la Golgota, s-a rugat lui Dumnezeu să îi dea puterea de a merge pe calea nevoițelor până la sfârșitul vieții sale.

Părintele Ioan a iubit nevoița în străinării. A trăit ca un pelerin în această lume și scopul vieții sale a fost, așa cum mărturisea, dobândirea raiului. El ținea nevoița tăcerii. Nu încerca să îi convingă pe alții prin sfaturi multe, ci prin pilda vieții sale. Ducea o viață foarte simplă, trăind într-o chilie sărăcăcioasă, în care avea câteva cărți duhovnicești.

Unui monah grec care i-a cerut sfatul i-a spus: „Dacă nu poți trage folos din tăcerea mea, atunci nici din cuvântul meu nu vei trage folos”. Și spunea lucrul acesta cu toată simplitatea. Unui alt monah care i-a cerut sfatul i-a spus: „Eu sunt un om simplu și nu am cuvinte de folos. Cer și eu de la alții mai sporiți sfat și povătuire duhovnicească. Dar, dacă vom împlini făgăduințele călugărești și vom săvârși călătoria vieții așa cum am început-o, să avem nădejde de mântuire!”

Părintele Ioan era sporit în rugăciune și nevoiță. Ajunsese să doarmă doar trei ore pe noapte, stând pe un scaunel. A mărturisit că, dacă într-o noapte ar fi renunțat să privegheze, ar fi fost



Libria  
Respectiv, din chilia lui se auzeau uneori certurile lui cu diavoli, dar nu voia să vorbească deschis despre lupta pe care o ducea cu puterile întunericului.

Ca duhovnic, pe cât era de aspru cu sine însuși, pe atât era de atent cu fiii săi duhovnicești, dând fiecăruia canoane pe măsură. Le spunea monahilor să rabde pentru că, deși în Sfântul Munte ispitele sunt mai mari, și ajutorul lui Dumnezeu și al Maicii Domnului este mai mare. Îi sfătuia să facă ascultare fără să cârtească și să își facă canonul fără să se lenevească.

Părintele Ioan a strălucit în virtuți, purtând crucea răbdării. A fost, cu adevărat, un nou Iov, care a trecut prin suferințe de tot felul. Părintele a spus că „numai cel ce rabdă știe să iubească”, și a întărit acest lucru prin pilda vieții sale.

A răbdător multe boli și dureri fără să cârtească. A fost bolnav de tuberculoză și a avut nevoie un tratament îndelungat.

Odată, mergând să culeagă lemne, s-a lovit la spate de o piatră și a rămas

paralizat. A fost găsit în comă de un monah care l-a dus la spital, unde a stat o lună cu coloana vertebrală în ghips. Acolo a fost vizitat de un părinte, căruia i-a spus cu smerenie: „Vezi, certând m-a certat Domnul, dar morții nu m-a dat, pentru că nu vrea moartea păcătosului!” Vizitatorul l-a întrebat, surprins: „Sfinția voastră aveți păcate?” „Ce, crezi că eu nu greșesc?”, i-a răspuns părintele Ioan.

Spre sfârșitul vieții a avut dureri groaznice, pentru că intestinul gros i s-a rupt și îi ieșea afară. Dar a refuzat operația, preferând să rabde durerile, lucru de neînțeles pentru medicul care îl consultase.

Cea mai îndelungată pătimire i-a provocat-o boala pe care o avea la picioare. În ultima parte a vieții, din pricina privegherilor îndelungate, picioarele i se umflau, îi sângerau și îi puroiau. Dar aceste chinuri nu îl puteau opri să se nevoiască.

Totuși, fiind cu picioarele bolnave, cu intestinul ieșit în afară, cu coloana vertebrală strâmbă, părintele se ostenea și cu munca de zi cu zi. Când trebuiau

Libria  
Resc  
culese măslinile, îl trimitea pe ucenicul său să scuture măslinii. Apoi mergea să culeagă măslinile stând în genunchi, sprijinindu-se de mâini.

Părintele Ioan îi răbda și pe cei care îl disprețuiau sau îi vorbeau urât. Unii începători în viața monahală au trecut pe la chilia lui, dar nu au rezistat acolo, pentru că părintele ținea o rânduială aspră. Părintele a fost chiar bătut din această pricină, dar nu s-a mâniat.

Părintele Ioan iubea mult predaniile Sfinților Părinți, dogmele și canoanele Sfintelor Sinoade. Era conștient că duhul rătăcirilor și înnoirilor făcea din ce în ce mai mult rău Bisericii.

Preacuviosul părinte Ioan încerca să își rânduiască viața după învățăturile sfinților. Iubea cărțile duhovnicești și mai ales cuvintele Sfântului Ioan Iacob Hozevitul. Fiind milostiv, cu o parte din banii pe care îi obținea vânzând o parte din peștele pe care îl pescuia ajuta câte-va familii sărace din Tesalonic. Dar sprijinea și tipărirea unei reviste ortodoxe, înțelegând importanța acestei lucrări.

Pentru viețuirea sa, Dumnezeu l-a împodobit cu multe harisme. Uneori răspundea la întrebările pe care voiau să i le pună alți părinți înainte ca întrebările să fie rostite. Unui frate de la Mănăstirea Vatoped i-a spus la plecare: „Drum bun, părinte Atanasie.” Când fratele voia să îi spună că nu fusese călugărit, bătrânul i-a spus: „Nu este după voia ta, ci după cum Ți place Domnului să ți se întâmple.” După cinci zile, fratele a fost călugărit, devenind monahul Atanasie.

În anul 1969 părintele Ioan s-a întâlnit la Tesalonic cu sora sa, Olga, care venise împreună cu soțul ei și cu fiica lor. Părintele Ioan a venit în România o singură dată, în anul 1972, pentru a-și revedea rudele. În anul 1975 nepotul său, Mihai, a venit pentru prima dată în Sfântul Munte. În anul 1981 s-a întors, pentru a-și vedea din nou unchiul. În anul 1996 Mihai a mers în Grecia, dar nu își propusese să ajungă în Athos. Totuși, din rânduiala lui Dumnezeu a reușit să meargă acolo, ajungând și la Schitul Colciu, spre bucuria părintelui Ioan. În zilele de dinainte de a trece la